

Entrevista amb l'actriu nord-americana Michele Pfeiffer.

“El que vull és fer forat”

En aquesta entrevista, Michelle Pfeiffer, una de les millors actrius, i més belles, de la seva generació, ens diu que fa de Catwoman a Batman II per fer forat i poder fer les pel·lícules que té ganes de fer.

Michelle Pfeiffer és d'aquells noms que surten a raig, amb els de Meryl Streep, Debra Winger i Sally Field.

Tinguda per una de les millors actrius de la seva generació, és, taxativament, la més bella d'aquestes actrius de veritat.

La bellesa matadora de la Pfeiffer no trigà gaire a fer-se valer en la seva carrera. Li van donar el paper estovadet en una sèrie televisiva, *Delta House* (1979), un derivatiu de la pel·lícula *Animal House* (1978).

Les coses no van ser millors en el paper següent –la ciclista de *Grease 2* (1982)–. Però, a poc a poc la Pfeiffer va demostrar que era força més que no la suma de les seves gracioses parts.

Encara que a *Scarface* (1983) li tornaren a adjudicar un altre paper de bufona, fou tal el verí que desplegà fent de castigada muller de l'Al Pacino que els crítics van haver d'admetre que era alguna cosa més que una carona bonica.

Pfeiffer va demostrar que també sabia fer comèdia en pel·lícules com ara *Casada con todos* (1988) i *Dulce libertad* (1986) o *Las brujas de Eastwick* (1987).

En aquesta última, en la qual actuava conjuntament amb Cher i Jack Nicholson, els deixava un xic a l'ombra –javiat és dit!–.

La Pfeiffer donà proves de la seva versatilitat i va obtenir un Oscar tant pel seu paperàs de marfanta malparlada convertida en cantant de cabaret a *Los fabulosos Baker Boys* (1989), com pel d'aristòcrata devota d'*Amistades peligrosas* (1988). I l'any passat, amb *Frankie & Johnny*, resultà sensacional en el paper d'una cambrera malgirbada.

Però la pròxima es presenta com una opció ben insòlita. A *Batman II*, que s'hauria d'estrenar devers el mes de juny als Estats Units, la Pfeiffer fa de

Catwoman, en substitució d'Annette Bening, que abandonà el projecte quan va quedar embarassada.

Criada en un suburbi treballador d'Orange County, Califòrnia, la Pfeiffer deixa estudis superiors i es posa a aprendre estenografia mentre es guanya la vida fent de caixera d'un supermercat.

Guanya el concurs de bellesa Miss Orange County, amb l'esperança d'ensopegar un agent, com així va ser. La seva primera actuació va ser a la sèrie de televisió, *Fantasy Island*, on només deia una sola frase: “¿Qui és aquest, Naomi?”

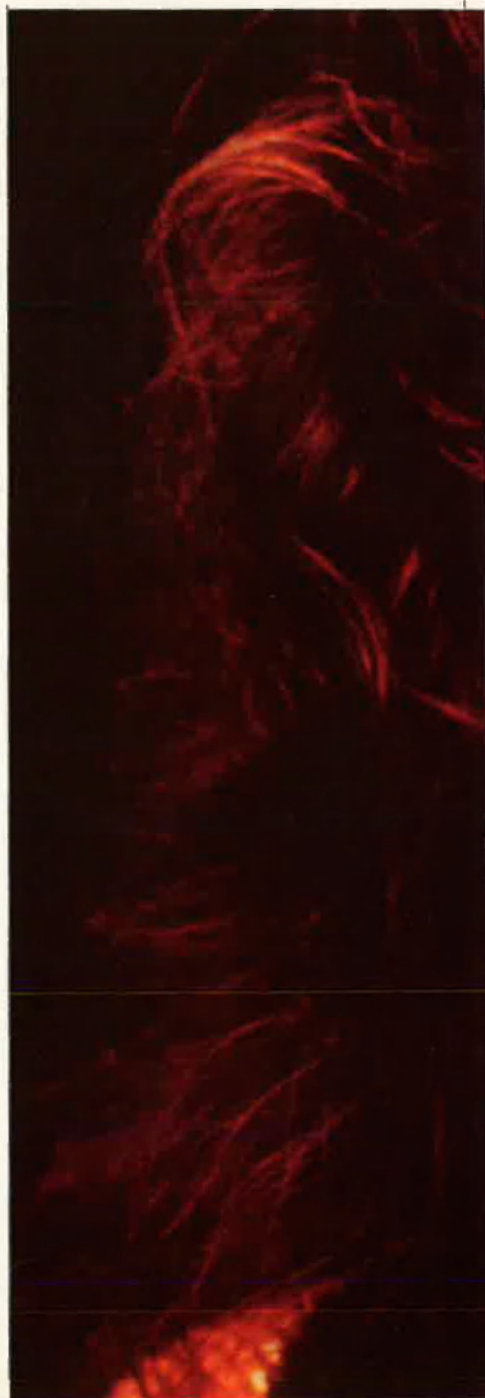
D'orígens humils surten les grans carreres. No és que solgui donar-se gaire, però sí que és aquest el cas de Michelle Pfeiffer.

Fora de pantalla, la Pfeiffer es nega a consciència a fer el paper de la gran estrella.

En aquesta entrevista, tinguda en un hotel a l'oest de Hollywood, duu una simple brusa beix –res de fantasies– i un vestit corrent i normal. Sense maquillatge. Diríeu que es podria fondre en l'empostissat. Que deu ser on, precisament, més s'estimaria d'estar.

—¿Per què vol fer de Catwoman a Batman II? Pertanyent com pertany al grup restringit de les actrius altament respectades ¿per què aquesta opció comercial?

—Home, gràcies. Potser sí que som unes actrius molt respectades, però no fem gaire forat. I guanyem molt menys que no els nostres col·legues masculins –i no és pas que em queixi, que em paguen bé, tot i que només guanyo la meitat del que s'embutxaca un home que hagi tingut un èxit comparable al nostre en les pel·lícules en què ha intervingut. Si m'he decidit a fer de Catwoman és perquè vull actuar en un film que recaptarà 50 mil milions. Vull fer forat per fer que es facin la mena de pel·lícules que tinc ganes de fer.

—¿Per què creu que li van donar el paper de cambrera xarxot a Frankie & Johnny? Kathy Bates, que l'havia interpretada damunt l'escenari, no és cap estrella resplendent.

—El guió original (teatral) descrivia Frankie com una noia que podia ser atractiva per poc que s'hi esforçés. Jo no estic pas tan bé, si no em poso maquillatge. I la Kathy Bates, jo em penso que és preciosa.

—Va treballar amb Al Pacino fa vuit anys a Scarface i, més cap ençà, a Frankie & Johnny. ¿Han canviat gaire, tots dos?

—A l'Al, li vaig dir que s'havia tornat molt més tractable i jo, molt més malcalçada. Està molt més tranquil, ell, ara. ¡I jo m'he tornat una mala pua!

—¿Va fer gaire la difícil, amb l'escena nua de Frankie?

—Va costar tres dies, rodar-la, aquesta escena en què obro la roba i deixo que l'Al em vegi nua. Al tercer dia ja m'havia tornat, bé... mig guillada. L'escena era la que feia 105 i el director (Garry Marshall) va fer estampar unes samarretes que deien: "He sobreviscut a l'escena 105".

—¿En tenia ganes, de representar un paper poc il·lustrós?

—M'agrada que la gent —estudis, productors, directors— pensin en mi d'una manera diferent. En general, sempre m'ofereixen papers de mixeta de gran llustre. Per això em va agradar tant que Jonathan Demme em demanés de fer de dona de la Màfia a *Casada con todos*, perquè la gent no sol pensar en mi com una actriu de comèdia o fent de dona de classe baixa amb accent de Brooklyn.

—Vostè no para de treballar. ¿Per què?

—Doncs, miri, curiosament, em passo el dia dient-me que no vull treballar. Explico al meu agent que no em truqui que no vull llegir res. Fins que surt una

cosa i em diuen: "Vinga, dona, això sí que t'ho has de llegir". És el que va passar amb *Los fabulosos Baker Boys* i *Amistades peligrosas*. Jo estava rebentada, però no les podia pas engegar a rodar: ¡Eren tan ben escrites!

—¿Es una persona reservada?

—Em vaig haver de forçar per llogar una dona de fer feines. Em repugnava la idea de deixar entrar una persona forastera a casa, però el daltabaix era tal que vaig acabar superant la meua fòbia contra els forasters.

—¿Com era, de nena?

—Una criatura malcriada, però malcriada! Sempre acabava malament. ¡M'hi esforçava tant, a ser una bona nena! Però no hi havia res a fer. Era una busca-raons; un xicotot. Solia estovar els nanos ben tous. Era una espècie de cap mafiós, a l'escola primària. Em passava hores i hores sola. Encara avui em costa Déu i ajut ser sociable. Em paralitza haver de fer converses de societat. Sóc espantosa en les entevistes. Després, quan llegeixo l'article no puc estar-me de pensar: ¿Per què no et tapaves la boca?

—¿No li agrada gaire ser un personatge públic, veritat?

—Ja he dit altres vegades que actuo de franc. Però que exigeixo un salari enorme en compensació per totes les molèsties de ser un personatge públic. En aquest sentit, em guanyo cada centim que arreplego.

—Va començar fent papers estovadets en programes de televisió, com *Fantasy Island* i *Delta House*. ¿Era gaire horrible, tot plegat?

—Miri, solia telefonar al meu agent somicant: "¡M'han tornat a clavar una ronxa!".

—¿És cert que es nega a veure's en la pel·lícula *Conexión Tequila*?

—Sí, i no penso mirar-me-la mai. El que demano d'un director és llibertat, i no és pas precisament això el que em va donar el de *Tequila Sunrise* (Robert Towne). Diuen que diu que, de totes les actrius amb qui ha treballat, jo sóc la més difícil. ¡Toca-la, Bob, el sentiment és recíproc!

—¿Ser una bellesa és una benedicció o una maledicció?

—Jo no diria que sigui una dona bonica. A l'escola es burlaven sense pietat dels meus llavis, ganxuts i desproporcionats. Ara, ¡el que són les coses!, un dia vaig sentir a dir que una dona havia demanat a l'especialista de cirurgia plàstica que li fes uns llavis com els de la Michelle Pfeiffer. ¡És increïble! ¡Fa por i tot! I aquest nas de ganxo que tinc. La gent explica que me l'he fet arreglar. Si ho hagués fet, ¡poc hauria demanat aquesta andròmina ganxuda, home! Abans solia dir a la gent que si els meus llavis eren tan grossos és perquè m'havia plantat de morros, daltabaix de la bici-

"No vull que m'estirin mai la cara".

ARXIU

cleta, i la inflor no se me n'havia anat mai més. Quan em demanaven a qui m'assemblava més, deia que a l'ànec negre (de la Warner).

—¿Es faria fer mai la cirurgia plàstica?

—No vull que m'estirin mai la cara. Quan sento actrius que diuen: "Em faré arreglar la cara, m'estiraré les arrugues i aprofitaré deu anys més aquesta feina", els dic: "¡Sort i que duri, noia!". Això sí que no fa per a mi. Ara, quan en tindrè 62 de fets i repicats, no ho sé, si em deixarien actuar amb un home de 32, que era la diferència d'edat que em separava de Sean Connery a *La casa Rússia House*. Quan semblaré una tros de meuca atrotinada, potser canviaré de parer i diré al metge: "Ei, escolti, estiri-m'ho tot

més de vint pams!"

—¿Què és el que més li agrada, de vostè mateixa? ¿I què menys?

—El meu gran atot, i la meua gran desgràcia, és de ser tan autosuficient. Sempre he estat molt impacient amb mi mateixa. Tot ho voldria... ahir mateix. El meu caràcter és, com a norma general, una cosa obscura. Passo de la franquesa a la paranoia, del candor a la malfiança. ¿Què vol que li digui? Sóc un poti-poti.

—¿Té alguna fòbia, a banda la de deixar que una dona de fer feines li netegi la casa?

—Després de cada pel·lícula que faig, sempre penso ara tothom veurà que no sé actuar.

—¿Què li'n sembla, la manera com la premsa la tracta?

—Miri, si fos Sean Penn, ja hauria matat algú, a hores d'ara. Si tingués agressivitat masculina, ja estaria entre reixes. He engegat els paparazzi a patacades. ¡Però a a patacades, eh!

—A la biblioteca em penso que em dec haver llegit totes les entevistes que ja li han fet. I en cap no hi he vist ni la més petita al·lusió a qüestions sentimentals. ¿Per què no me'n fa cinc cèntims?

—Mantinc molt bona amistat amb Peter (Horn, l'ex-marit). El meu galant d'ara, Fisher Stevens, no és de la mena d'homes que ara es porten, segons vosaltres, però l'adoro. És

poeta i això és, per a mi, inimaginablement *sexy*. Fisher és un novaiorquès empedreït i jo m'estimo Los Angeles, de manera que som "bicostraners". Ens en sortim força bé. I a més, no és gelós. He tingut sort, amb els homes; mai no n'he tingut cap que fos gelós, mai. Potser és per això que me'ls he triats.

—¿Algun embolic romàntic?

—¡Ep, mestre, no forci tant la sort!

—¿Es una solitària?

—Sóc d'aquelles persones que així que entren en un lloc es fiquen al primer racó que troben, amb l'esperança que ningú no es fixarà en mi. I hi passo l'estona fins que és hora de tornar a casa. Sóc la típica marmota de l'ensopiment.

© Frank Sanello, *From Inside Hollywood New York Times*